

Harminchat fokos lázban¹

Abban égek mindig. Mármost az elmúlt hetekben, vagyis az utóbbi néhány hónapban, amióta szervezni kezdtük az idei Találkozót csak ide-oda sedergek, mint nedves nyelven a pattogócukor. Ha ez a hasonlat túlságosan bensőséges, akkor elnézést, mondom másképpen: pattogok, mint flippergolyó a falak között, mint gumilabda az aszfalton, mint borjúfóka a jégen, mint parányi atom, ha melegíteni kezdik stb. Nem egyedül pattogok, szó se róla, hanem leginkább Tamarával (Berkó Csuárdity Tamara, a VMMSZ munkatársa).

Szóval ketten pattogunk két térfélen (Szabadkán és Zentán), itt egy telefon, ott még vagy húsz, bőszen dolgozik kiki a maga számítógépén:

az ún. egérkattintó izmom olyan, mint Arnold Schwarzenegger összes többi izma (mire megy vele, ha ő az idén nem jön Temerinbe?!). De nincs okunk panaszra (mármost Tamarával, nem Arnolddal): szépen összeáll a végére minden.

De addig, mármost a végéig, pompásan hullámvasutazunk: a „jajistenem, most mi lesz?!” magasfeszültségéből gyorsan alászállunk az „olyan még nem volt, hogy ne lett volna sehogy” langymeleg mocsarába. De amint el-kényelmesednénk, máris újra gyorsul a szívritmus, vöröslök az orca, pattog a labda és kattint az egér.

Ahogy közeledik a Találkozó időpontja, már nem is annyira pattogunk, mint inkább bűgünk, rotálunk, futjuk a köröket, és minden körözés-

nél kicsit előbbre jutunk. Mint aki jól végezte dolgát, úgy állunk Temerinben a Találkozó első napján, kikenve-kifelve mossuk kezeink, pedig tudjuk, hogy a lényeg bizony csak most jön. Tamara felelősségének teljes tudatában azt mondja: „družę”², és mivel ezzel egyet tudok érteni, felkötjük a gatyaszárat, veszünk egy nagy lélegzetet, és már ugrunk is a mély vízbe.

Ahogy múlik az idő, már nem pattogunk, nem is rotálunk, hanem inkább fej fej mellett rezgünk és remegünk, mint a hangszálak a színész torkában, mint a deszkák a dobbantó lábak alatt, mint a levegő molekulái a tapsoló kezek körül. Előre, a hátunk mögé, egyszersmind körülnézünk: színház a szűkebb világ, és együtt rezonál³ benne minden férfi és nő.

Jól van, družę, megérte.

¹ József Attila: Kései sirató

² Tamara ezt többször is mondta már, csak nem jegyeztem meg, hogy pontosan hol és mikor, bocsí.

³ Megint bocsí.

Tisztelt Színjátzók, Szervezők, Vendégek, Kedves Színházszerető Közösség!

A színpad deszkái alattunk nem csupán fából vannak – azokban emlékek, szenvedély, kimondott és ki nem mondott szavak is rétegződnek. Mindaz, ami megtörténik, mindannyiunk története lesz. A Vajdasági Magyar Amatőr Színjátzók Találkozója sokkal több, mint előadások sora: egy tükör, ami megmutatja, kik vagyunk, mivel foglalkozunk, milyen kérdések foglalkoztatnak bennünket. Találkozó ember és ember, ember és üzenet, üzenet és közösség között.

Az amatőr színjátzás közösséget teremt – nemcsak a színpadon, de azon túl is. Az amatőr színjátzás nem hivatásból, hanem hivatásérzékből születik. Önzetlen szenvedély, amely közösséget formál, nemzedékeket kapcsol össze, teret ad a szavaknak, a gondolatoknak és az érzelmeknek. Közös kincsünk ez – ami ma megszületik, az itt velünk marad. Az előadásokból emlék, a közös élményből megtartó erő lesz.

A színjátzók találkozója minden évben egy élőképpel arról, hogy a közösségi emberekben dolgozó vajdasági magyar kulturális élet éppen hol tart, milyen félelmeink, reményeink és álmaink vannak – és kik azok, akik mindezeket mesélik. A készleteinket megfogjuk, bedagasztjuk, közben benne marad az ujjenyomatunk – mert csak így lehet – és továbbadunk valamit, ami túlmutat önmagunkon. Az a jó, ha

úgy vagyunk mindennek a része, mint kenyérnek a kovász.

Emiatt fontos ez a találkozó a vajdasági magyar kulturális életben. Fontos, hogy a hétköznapi megvívott csatáink fölött ne felejtjük el megmutatni, hogy kik vagyunk, min dolgozunk, kikkel, és mit akarunk mondani. Merre látjuk a saját utunkat, és azt miből rakjuk ki magunknak. Mi, Vajdaságban élő magyarok.

Kívánok mindenkinek tartalmas találkozásokat, emlékezetes előadásokat és azt az érzést, hogy a színpad deszkái kinyúlhatnak a színpadról, és az önök talpa alatt is egy masszív padlóvá állnak össze. Egy sokszínű, értékes, stabil talapzattá, ami megtartja a közösségünket.

A fellépőknek kéz- és lábtörést, a szervezőknek erőt és kitartást az előttünk álló bő héthez, a nézőközönségnek pedig – még egyszer – maradandó pillanatokat kívánok a Magyar Nemzeti Tanács nevében is. Köszönöm a figyelmüket!

Rigó Pál Zsófia,
a Magyar Nemzeti Tanács alelnöke

A szöveg elhangzott 2025. április 3-án a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátzók 29. Találkozójának megnyitóján.

A színpad vonzásában

Interjú Finna Izolda újrakezdő színjatszóval

Vannak álmok, amelyek gyermekként születnek, ám az évek múlásával háttérbe szorulnak. És vannak olyanok, amelyek hosszú idő után visszatálnak hozzánk. Finna Izolda története is ilyen. Kislánként a színház bűvöletében nőtt fel, színésznői ambícióit azonban egy időre félretette a családalapítás kedvéért. A Jáccunk Trupp újdonsült tagjaként az idén érkezett el számára a nagy pillanat, hogy visszatérjen a színpadra. A társulat legújabb előadásában egy főszerep megformálásával bízták meg. Beszélgetésünk során arról mesél, hogyan alakult a színház iránti szeretete, és mit jelent számára, hogy ismét a reflektorfény közelébe kerülhet.

– Kislánként nagyon sokszor vittek el a szüleim színházba. Sok előadást megnéztünk, és mint minden gyerek, én is szerettem volna a színpadon álló színészek bőrébe bújni. Úgy gondoltam, hogy az előadások végén zúgó tapsvihár akkora elismerés lehet, amit csak a kiváltságosok kaphatnak meg. Én is akartam lenni – eleveníti fel a gyűjtő szikrákat az amatőr színész.

– Felnéztem a színészekre és kacérkodtam a gondolattal, hogy egyszer én is reflektorfénybe kerülök. Szerintem minden álmodozó kislány megtapasztalja ezt az érzést, ezért sokáig nem is foglalkoztam vele. Visszagondolva azonban mégis volt egy-két jel, amely arra engedett következtetni, hogy ez az én esetemben több volt egy ábrándnál. Imádtam reggelente bebújni a szüleim ágyába. Miközben odakint tombolt a tél, az ágyból figyeltük a csillogó, fehérén hulló hópelyheket. Ezeket a nyugodt reggeleket igyekezett édesanyám olyan tartalommal megtölteni, ami hasznos lehet a folyton ficánkoló kislánynak. Azaz nekem. „Barna dombon zöld berek, kószál benne két gyerek...” Megszámolni sem tudom, hogy hányadik volt a sorban ez a versike, de nagyon sok hasonlót tanított velem akkoriban. A sorokat hamar megtanultam. Este pedig a nappali közepén állva büszkén adtam elő a legújabb produkcióm, hogy édesapám is lássa milyen ügyes voltam aznap. Ezek voltak az első szerepléseim. Az iskolában a tanítónő, később a tanárnőm is szívesen foglalkozott velem. Rengeteg szavalóversenyen szerepeltem, sokszor díjat is kaptam. A szavalás mellett nagyon szerettem a táncot is, amivel szintén sokszor felléptem, így a színpad nem volt idegen számomra. Amikor pályaválasztás elé közeledtem a szüleim egyre gyakrabban szegezték hozzám a kérdést, hogy milyen szakmában képzelem el a jövőmet. „Én színésznő leszek!” – jelentettem ki határozottan. Azt gondolom, hogy nem volt nagy meglepetés számukra,

amit mondtam. Nem is tiltakoztak, mindössze annyit tanácsoltak, hogy legyen egy „B” tervem arra az esetre, ha netán időközben mégis meggondolnám magam. Elhatároztam, hogy közgazdasági iskolában tanulok tovább, utána pedig jöhet az Akadémia. Mire elvégeztem a középiskolát eltompult bennem a vágy, hogy színésznő legyek. Helyette felerősödött benne egy annál jóval erősebb érzés. Családra és gyerekekre vágytam. Rövidesen férjhez mentem, azután megszülettek az iker fiaim. Onnantól fogva a mai napig ők töltik be az életem. Mostanra viszont a gyerekek felnöttek és a saját útjukat járják. Több lett a szabadidőm és az ő unszolásukra jeleztem a színészcsapatnak, hogy amennyiben adódna egy kisebb szerep valamelyik darabban, szívesen vállalnám.

– *Itt álljunk meg egy pillanatra. Egészen mostanáig semmi kötődésed nem volt a Szirmai Károly Magyar Művelődési Egyesülethez?*

– Tudtam, hogy az egyesületben nagyon erős közösségi élet zajlik. Édesapám fiatal korában oszlopos tagja volt a csapatnak. Néptáncolt, színészkedett és ha kellett segített a szervezésben is. Sokat mesélt a Szirmai légköréről, én pedig egyre erősebb készletést éreztem arra, hogy tagja legyek a csapatnak. Volt is egy rövid időszak, amikor valóban kipróbáltam a színjátszást, de az már nagyon régen volt. A karácsonyi kabarékban két alkalommal egy-egy rövid jelenetben kaptam szerepet. Ezek azok az idők voltak, amikor még Szabó Péter bácsi vezette a színjátszókat. Gőz László segédkezett a szervezésben és ő volt a partnerem is a jelenetekben. Nekem szép emlék maradt a szereplés és szerettem a hangulatot is, amely a próbák alatt uralkodott. Ott voltak a táncosok, énekesek, színészek, és a temerini zenekarok is kivették a részüket a közös munkából. Mindenki tudta a saját feladatát és közös erővel hoztuk össze

a műsorokat, örömet okozva ezzel a közönségnek. Nagyon jó volt.

- *Mi történt ezután?*

- Kivülállóként követtem az egyesület eseményeit. A közönség soraiból figyeltem a folyamatot, ahogyan az amatőr színjátszás ismét szárnyra kapott Temerinben. A Jáccunk Trupp szinte minden bemutatóján ott voltam. Három évvel ezelőtt, amikor Temerinben tartották meg a szemlét, úgy osztottam be a teendőimet, hogy a lehető legtöbb előadáson ott tudjak lenni. Jó volt megtapasztalni, hogy ismét tele volt a színház léttel. Átéltam az előadásokat és eszembe jutottak a régi idők, amikor még én is a szárnyaimat bontogattam a színpadon. Bevallom, kicsit irigy is voltam a temerini társulatra, mert tudtam, hogy milyen jó érzés megtapasztalni azt a közösségi erőt, amelyet a színjátszás nyújt nekik. Ugyanakkor büszke is voltam rájuk, mert valóban nagyon ügyesen oldották meg a feladataikat. Beszélgettem a társulat tagjaival, dicsértem őket és elárultam nekik, hogy én is vágyakozom közéjük. Többször hívtak is, hogy csatlakozzunk hozzájuk, de jó ideig csak a kifogásokat kerestem. Azután egy napon megjelent nálam Sziveri Béla, a társulat oszlopos tagja. - „Te, Zizi, szükségünk lenne egy idősebb nő szereplőre az új darabunkhoz. Egy dadust kellene játszani és azt gondolom, menne neked. Ajánlottalak a rendezőnek, el kellene jönnöd a próbára” - jelentette ki egyenesen. Ekkor még azt gondoltam, hogy egy kisebb szerepről van szó, ezért beadtam a derekam. Néhány nap múlva már az első olvasópróbára készültem.

- *Milyen volt az első találkozásod a társulattal?*

- Nagyon izgultam. Tudtam, hogy a csapat zömét a gyermekeimmel egykorú fiatalok alkotják. Félttem, hogy nem fogadják majd el a tőlük jóval idősebb újoncot. Eldöntöttem, hogy abban az esetben, ha kényelmetlenül érzem magam a fiatalok között, vagy rossz érzés fog el, visszaadom a szerepet. Szerencsére az első pillanattól fogva mindenki nagyon kedves és segítőkész volt. Úgy éreztem, hogy örülnek nekem. Így hát maradtam. Megismerkedtem a rendezővel, László Sándorral is és néhány perc múlva már a szöveggönyt tartottam a kezemben.

- *Ekkor jött a meglepetés?*

- Inkább a hideg zuhany. A szöveggöny első oldalán a szereposztás állt, az első helyen pedig a dadus szerepelt. Először azt gon-

doltam, hogy különböznek a szöveggönyvek és mindenkiében a saját szerepét tüntették fel első helyen. Nem értettem, de hallgattam. Ezután a rendező egy rövid ismertetőt mondott a darabról. Elmondta, hogy a Rómeó és Júliát fogjuk bemutatni, de nem a klasszikus színművet, hanem a musical változatát, amiben a dajkáé és Lőrinc baráté lesz a főszerep. Ez volt az a pillanat, amikor úgy éreztem, nyomban felpattanok és hazamegyek. Én csak egy kis mellékszerepre vágytam, nem főszerepre. Egyetlen oka volt annak, hogy nem pattantam fel azonnal. Alkalmatlan helyen ültem és mindenkin keresztül kellett volna gázolnom ahhoz, hogy kiviharozzak az ajtón. A következő percben már rám szólt a rendező, hogy jó lenne elkezdni az olvasópróbát, tessék indítani. Nem volt választásom. Felolvastam az első bekezdést, és megkezdtük az első próbát. Az olvasópróba végére már megnyugodtam. Nem akartam elszökni, helyette szerettem volna megismerni a karakteremet és a színésztársaimat.

- *Nehéz volt azonosulni a karaktereddel?*

- Sok közös vonás van bennünk. A dajka úgy szereti Júliát, mint a saját gyerekét. Szeretné jó irányba terelni az életét. Hasonlót élek át a magánéletemben. A temperamentumunk is sokban megegyezik. Magam is sokszor kerültem már kellemetlen helyzetbe a folyamatos fecsegésem miatt. Ezekbe a vonásokba próbáltam belekapaszkodni a szerep megformálásakor.

- *Milyen érzés volt a hosszú kihagyás után újra színpadra állni?*

- Alig vártam, hogy elkezdjük a színpadi próbákat. László Sándor a legnagyobb türelemmel és szakértelemmel vezetett minket. A legjobb tanácsokat kaptuk tőle, ami megkönnyítette a munkánkat. Sokat aggódtam a jelenetek kidolgozásán. A rendező útba igazításainak köszönhetően azonban könnyen megértettem, hogy mikor milyen érzéseket kell kifejeznem, hogyan kell éreznem. Közben a társulatot is megszerettem. Egy vidám családdá kovácsolódtunk. Nem csoda, hogy egy-egy próba után már a következő alkalmat vártam, hogy újra találkozzunk és újabb közös élményekkel gazdagodjunk.

- *Mi jelenti a legnagyobb kihívást számodra?*

- Rengeteg tánc, zene és ének van a darabban. Az énekléstől tartottam, mert korábban sosem énekeltem közönség előtt, de végül azzal is megbarátkoztam. Nagyon sok összpontosítást igényel, hogy tánc közben

és közvetlenül éneklés után meg kell szólalnom. Néha úgy érzem lehetetlen feladat ennyi dologra egyszerre figyelni és képtelen vagyok rá, de a gyakorlás sokat segít. Ugyanakkor nagy felelősségérzet is van bennem. A temeriniek a közelmúltban kétszer is megnyerték a legjobb előadásért járó elismerést a szemlén. A tökéletességre törekszem, mert

nem engedhetem meg azt, hogy miattam gyengüljön a csapat. Mindannyian sokat dolgozunk, sok erőt fektetünk a darabba és úgy érzem, hogy egy szép, színvonalas előadással fogjuk megajándékozni a közönséget. Nagyon várom a bemutatót – fejezte be a beszélgetést izgatottan Finna Izolda.

Tóth Dianna

A Görög

Interjú Ádám Istvánval

Szerteágazó tevékenységéből fakadóan sokan ismerik Ádám Istvánt. A TAKT elnöke, helytörténész, a Tájház gondnoka, és fiatal kora óta tagja több temerini magyar szervezetnek is. Folyamatosan kutat, tervez, és ha ötlete támad, azt a legtöbbször meg is valósítja. Számos kiadványa jelent már meg, kiállításokat és rendezvényeket szervez, amelyek mind a temerini magyarság történelmét, mind a művelődési életét gazdagítják. Pontosan ötven éve van annak, hogy bekapcsolódott a Szirmai Károly Magyar Művelődési Egyesület munkájába, előbb csak táncosként, később pedig már amatőr színészként is. Ott ragadt rá a „Görög” becenev is.

– *Egészen fiatal volt, amikor először átlépte a Szirmai küszöbét.*

– 1975-ben egy felhívás jelent meg a Temerini Újságban, hogy a színház táncosokat toboroz. Akkor nyolcadikosok voltam. A lányok az osztályban elkezdtek szervezkedni, majd többen elhatározták, hogy jelentkeznek. Egy kis rábeszélésre én is társultam. A tervünk azonban nagyon gyorsan meghiúsult. Mikor az osztályfőnökünk megtudta, hogy mire készülünk, megtiltotta a lányoknak, hogy átlépjék a színház küszöbét. Tudni kell, hogy abban az időben a helyi kultúrházban állítólag megtörtént erkölcstelenségekről beszéltek a rosszul nyelvek. Egy évet vártam, és mikor középis-

kolás lettem, bekapcsolódtam az egyesület munkájába. Annak pontosan 50 éve van.

– *Milyen élet zajlott abban az időszakban a színházban?*

– Kezdetben csak táncpróbákra jártam. Stilizált magyar táncokat tanítottak velünk, majd mikor párhuzamosan beindult az Aranykakas zenés vígjáték próbája, Szabó Péter bácsi rendező felkérésére belekóstoltam ebbe a műfajba is. Ilyenkor már nincs megállás. Jött utána a többi: a Szerencsemalac, az Elveszem a feleségem, a Botcsinálta doktor stb. Az előadásokat majdnem egytől egyig Szabó Péter bácsi rendezte. Ő volt a rendező, a kulisszakészítő, a plakátfestő, egyszóval ő volt a Szirmai mindenese. Soltis Lajos, amikor családjával Temerinben élt, színpadra állította Gyurkó László: Szerelmem, Elektra c. tragédiát, amivel részt vettünk a kanizsai Tiszai Ünnepi Játékokon, nem kis sikerrel. A temerini bemutatón megörököndtem azon, hogy alig van közönség. Az értelmiséget hiányoltam a padokból, azokat, akik addig azért nem látogatták a színházunkat, mert könnyű komédiák, népszínművek vannak műsoron. Amikor végre komolyabb darabbal rukkoltunk elő, szintén távol maradtak. Sajnos így van ez manapság is.

– *A színházban kapta a „Görög” becenevet is.*

Ez úgy volt, hogy Daróczi Zsuzsanna koreográfus utasítására földön térdelve két öklömmel vertem a padlót. A drámai hangulatot ezzel fokoztam. Hajdúk János muzsikus, zeneszerző, a színház oszlopos tagja odaszólt Kiss Icnának, a klubhelyiség alkalmazottjának, hogy: – Nézd a vad görögöt!

– *A politikai változások miként befolyásolták a színjátszók tevékenységét?*

– Ma már mosolyogva gondolok vissza azokra az időkre. A hetvenes évek végén a politikum annyira erőltette ránk az akkor divatos „testvériség-egységet”, hogy áttestek a ló túloldalára. Nem volt elég, hogy stafétaváráskor

Szántai Péter és Ádám István (Bál a pusztán)

Nagy Tibor, Ádám István és Varga Mihály (Elveszem a feleségem)

együtt lépett fel a szerb és a magyar tánc-csoport, egyszer rákényszerítettek bennünket arra, hogy mi bocskort húzzunk és táncoljuk a logovacot, a járeki lányok pedig piros csizmában ropják a csárdást. Nagyon jól tudjuk, hogy mindkét tánchoz más-más testtartás kell, amit nem lehet máról holnapra elsajátítani. Nevetséges volt a produkció, de nekik nagyon tetszett. Van másik történet is. Az 1980-as évek elején, amikor Hering István vezetésével autentikus magyar táncokat kezdtünk táncolni, csak úgy mehettünk Miskére föllépni, ha egy újvidéki bizottság véleményezi a műsorunkat, felmérve, hogy elég nivós-e a program. Arra nem is gondoltunk, hogy az urak a program összeállításában keresik a kifogást. A magyarországi utat a citeracsoportnak köszönhetjük, amely akkor rögtönözve fellépési számként, gyakorlás nélkül citerán előadta a Jugoszlavijo című slágert.

- Kutatta a temerini színjátszás történetét (kiállítás, kiadványok). Az összegyűjtött anyag tekintetében mi az, ami elmondható ezzel kapcsolatban?

- Temerinben a két világháború között rendkívül gazdag kulturális élet folyt. Ökrész Karcsi bácsival 2004-ben az általunk összegyűjtött fényképekből és plakátokból egy nagyszabású kiállítást szerveztünk, amely alapul szolgált a további munkának. 2009-ben kis füzetet jelentettem meg a temerini iparosság művelődési életéről a két világháború között,

majd 2010-ben a helybéli Temerini Torna Club műkedvelőiről szóló kiadvány hagyta el a nyomdát. Mindkét csoport önállóan működött. Az iparosok az Amerika kocsmában, a sportegyesület tagjai pedig a Kaszinóban tevékenykedtek. Ezenkívül létezett egy harmadik társulat is, ez pedig a kétkezi munkások, kubikusok csoportja, mely az Ökrész kocsmában játszott. Volt olyan, hogy a színházba járó temerini egy nap három csoport előadása közül válogathatott. Amire nagyon büszkék vagyunk, hogy a két világháború között az első délvidéki szabadtéri előadást, a János vitéz operettet Temerinben mutatták be.

- Ma is aktív a Szirmaiban?

- Amióta a TAKT keretében tevékenykedek, kevesebb időm jut a Szirmaira, de ha a színjátszók alkalomadtán valamire felkérnek, általában elvállalom.

- Hogyan látja a helyi amatőrök törekvéseit és a színjátszó szemléletét?

- Ami a helyi amatőr színjátszást illeti, nagyon örülök, hogy László Sándor odaadó munkával maga köré gyűjtötte azokat a temerini fiatalokat, akiknek szívügye a színjátszás. Kár, hogy már az óvodában és az iskolában nincs ilyen típusú foglalkozás. Ami pedig a szemlélet illeti, nagyon örülnék, ha minden évben Temerin lenne ennek a nivós rendezvénynek a házigazdája.

Ádám Csilla

Akik hisznek a műkedvelés erejében

Harcincéves a temerini (Egység) Szirmai Károly Művelődési Egyesület

SZABÓ Péterrel, a 30 éves (Egység) Szirmai Károly Művelődési Egyesület egyik alapító tagjával, színészével, rendezőjével az ünnep kapcsán lapoztunk bele az egyesület múltjának és jelenének albumába. A legjelentősebb álmásokat próbáltuk felidézni, rögzíteni. Nem volt nehéz, Szabó Péter emlékezetében a 30 évvel ezelőtti események úgy élnek, mintha ma történtek volna. Élvezet volt hallgatni beszédét, mert nem volt panaszízú: a műkedvelő mozgalomra jellemző lelkesedést, megértést éreztem ki minden szavából, közben a központi vendéglő asztalánál (az élőújság előtt) az is megfogalmazódott, hogy milyen (lenne) az eszményi amatőrizmusz egy olyan kisvárosban, ahol az egyesületnek kell törődnie mind a fiatalok, mind az idősebb nemzedék szórakoztatásával, aktív és passzív művelődési igényének a kielégítésével. Milyen az eszményi művelődés? Hagyományápoló, fiatalosan merész, tekintélyrombolóan kísérletező, múlt-hoz és jelenhez szóló, elsősorban a dolgozók, a temeriniak kollektív életformájától elválaszthatatlanul: közösségi erőket mozgósító.

– Az egyesület 30 évvel ezelőtt alakult meg a már meglévő Ady Endre Művelődési Egyesületből és TSK színjátszó csoportjából. Az akkori szabályzat szerint legalább 100 tagnak kellett a kézjegyét adnia, hogy pártoló tagja lesz az új egyesületnek – meséli Szabó Péter. – Az újon-

nan létesült egyesület az Egység nevet kapta. Azt a célt tűzte ki magának, hogy egyenrangúan ápolja a faluban élők művelődési hagyományait. A színjátszó csoportnak az Az elhagyott szerető című színmű volt az első előadása, aztán Szkrabány Endre vezetésével megalakult a tánccsoport is. Kampányszerűen folyt a munka. Lement egy előadás, aztán várni kellett a következőre. Jöttek azért az ötletek gyorsan! Deák Pál amatőr rendező a malomban dolgozott, munkásokat toborzott a színjátszó csoportba, akik aztán a malom raktárhelyiségében próbálták a darabokat. Sok amatőr ezáltal kapott munkát, közöttük én is – mondja Szabó Péter. Akkor az operettek kedvelték leginkább, mert az volt a divat. Mókáztunk, táncoltunk, énekelünk, mert ez kedvünkre volt. Így ment ez 1969-ig, amikor megkaptuk a mai klubhelyiséget a színházban. Ebben az évben a gondnok kiköltözött a lakásból, amelyet aztán többféle célra szántak. A pedagógusok klubját akarták itt megalakítani, de raktárhelyiségnek is alkalmasnak találták. Én ekkor már állandó alkalmazottja, mindenese voltam a színháznak. Úgy gondoltam, hogy a gondnok egykori lakása senkié sem lesz, csak a műkedvelőké. Rászántam egy éjszakát. Fogtam a fejszét, és kivertem a befalazott ajtónyílásokat, talán még a falakat is. Reggelre romhalmaz volt az egész lakás. Mondanom sem kell, hogy a miénk lett a gondnoklakás. Ekkor egy újabb fejlődési hullám következett, jöttek a fiatalok, a városban tanuló középiskolások is. Ökrész Károly messzemenő támogatásával kaptunk 2 millió dinárt, s ez az összeg éppen elég volt ahhoz, hogy 30–40 önkéntes tag klubot csináljon a már említett romhalmazból. Meg is ünnepeltük a klubhelyiség megnyitását. Kezdetben itt is én voltam a mindenese, aztán a söntésbe felvettünk egy lányt, Óvári Magdolna volt az első alkalmazottunk, utána meg Kis Ilona... A 70-es évek elején már éves terv szerint dolgoztunk, ennek alapján kaptuk a pénzt is. Felerősödtek a meglévő szakcsoportok és újak is alakultak. Hévízi István gyermek citerazenekart toborzott, Törteli László a szavalókat gyűjtötte össze. Heringi István koreográfus a néptánccsoportot vette kézbe. A táncosokat (most már a 80-as években vagyunk) a Hívogató együttes kíséri.

A Szirmai Károly nevet 1972-ben vette fel az egyesületünk. Ezekben az években erős volt a színjátszó csoportunk, évente négy bemutatót is tartottunk. Ez nagy teljesítmény volt és maradt is a műkedvelők munkájában. Miért? Nincs próbatermünk, egy fedél alatt vagyunk a mozival, így a színpadon csak este 10 óra után próbálhatunk.

A célunk, hogy újat adjunk a közönségünknek, hogy komolyabb darabokat is bemutasunk. Ilyen megfontolásból vittük színre Illyés Gyula: Bál a pusztán című művét, továbbá a Szerelmem, Elektrát, az Elveszett paradicsom című drámáját. A műkedvelő egyesületben gyakori az ismétlés, kevés a darab, egymásnak adjuk őket, így megtörténik, hogy ugyanazt 10-15 egyesület is játsza. Ezt szeretnénk kiküszöbölni, mert akkor a vendégszerplések, a cserelátogatások is sokszínűbbek lesznek. Vendégségbe is eljárunk, a testvéregyesületekbe.

A klubélet nagyon mozgalmas. Mindenkit, fiatalot, öregot egyaránt szívesen fogadunk, s mert az egyesület összetétele is ilyen, úgy látom, jól érzi itt magát mindenki, azok is, akik csak beszélgetni jönnek, meg azok is, akik vállalják a többletet, hajlandóak szöveget tanulni, táncolni, muzsikálni, énekelni. (Most már a jelenről beszélek, a táncosokról, műkedvelő színjátszókról, a zenekarról.) Ma este a jubileumi műsorban egykori és mai amatőrök lépnek fel.

További sikeres munkát!

V. DARÓCZI JÚLIA

1985. október 6., vasárnap,
Magyar Szó, MŰVELŐDÉS

Akik hisznek a műkedvelés erejében

Harmincéves a temerini (Egység) Szirmai Károly Művelődési Egyesület

SZABÓ Péterrel a 30 éves (Egység) Szirmai Károly Művelődési Egyesület egyik alapító tagjával, színeszével, rendezőjével az ünnepek kapcsán lapoztunk bele az egyesület múltjának és jelenének albumába. A legjelentősebb állomások próbáitól kezdve, rögtönzések, Nem volt mehez, Szabó Péter emlékeztetésében a 30 évvel ezelőtti események úgy élnek, mintha ma történtek volna. Elvezet volt hallgatni beszédét, mert nem volt panasz: a műkedvelői mozgalomra jellemző lelkesedést, megértést éreztem, és minden szavából, közben a központi vendéglő asztalánál (az életrajz előtti) az is megfogalmazódott, hogy milyen (lenne) az eszményi amatőrklubus egy olyan kisvárosban, ahol az egyesületnek kell törődnie mind a fiatalok, mind az idősebb rendezők szórakoztatásával, aktív és passzív művelődési igényekkel a kiegészítéssel. Milyen az eszményi művelődés? Híggymánygató, fiatalosan merész, tekintélyturbánban kísérletező, műtől, és jellemtől szülő, előszörban a dolgozók, a terneriek kollektív életformájától elszakíthatatlanul: közösségi erőket mozgósító.

— Az egyesület 30 évvel ezelőtt alakult meg a már megévő Ady Endre Művelődési Egyesületből, és a TSK színjátszó csoportjából. Az akkori szabályzat szerinti legalább 100 tagnak kellett a keznyét adnia, hogy pártoló tagja lesz az új egyesületnek — mondja Szabó Péter. — Az újonnan létesült egyesület az Egység nevet kapta. Azt a célt tűzte ki magának, hogy egyenrangúan ápolja a faluban élők művelődési hajlamait. A színjátszó csoportnak az Az elhagyott szerető című színmű volt az első előadása, aztán Szerelmem, Elektrát, az Elveszett paradicsom című drámát. A műkedvelő egyesületben gyakori az ismétlés, kevés a darab, egymásnak adjuk őket, így megtörténik, hogy ugyanazt 10-15 egyesület is játsza. Ezt szeretnénk kiküszöbölni, mert akkor a vendégszerplések, a cserelátogatások is sokszínűbbek lesznek. Vendégségbe is eljárunk, a testvéregyesületekbe.

SZABÓ Péter

korcprófáj a néptánc-csoportot vette késte. A táncosokat (most már a 80-as években vagyunk) a Hivogató együttes kísérte.

A Szirmai Károly nevet 1972-ben vette fel az egyesületünk. Ezekben az években erős volt a színjátszó csoportunk, évente négy bemutatót is tartottunk. Ez nagy teljesítmény volt és maradt is a műkedvelők munkájában. Miért? Nincs próbatermünk, egy fedél alatt vagyunk a mozival, így a színpadon csak este 10 óra után próbálhatunk.

(NEMETH Mátys felvétele) Az oklevelekkel, serlegekkel díszített klubhelyiségnek mindig van vendége.

tárhelyiségében próbálják a darabokat. Sok amatőr cáttal kapott munkát, közöttük én is, mondja Szabó Péter. Akkor az öregeket kedveltük leginkább, mert az volt a divat. Mókáztunk, táncoltunk, énekeltünk, mert ez kedvünkre volt. Így ment ez 1969-ig, amikor megkapjuk a mai klubhelyiséget a színházban. Ebben az évben a gondnok kiköltöztet a lakásból, amelyet aztán többféle célra szántak. A pedagógusok klubját a Bartók itt megalaktani, de a tárhelyiségnek is alkalmazásuk találtak. Ez ekkor már általánosan alkalmazottja, mindenesé voltam a színházban. Ugy gondoltam, hogy a gondnok egykori lakása senkié sem lesz, csak a műkedvelőké. Részáztam egy éjszakát. Fogtam a fejszét, és kivertem a falakat. Így. Reggelre romhalmaz volt az egész lakás. Mondanom sem kell, hogy a miénk lett a gondnoklakás. Ekkor egy újabb fejlődési hullám következett. Jöttek a fiatalok, a városban tanuló középiskolások is. Összben a városi művészmenő támogatásával kaptunk 2 millió dinárt, s ez az összeg éppen elég volt ahhoz, hogy 30-40 önkéntes tag klubot csatlájon a már emittet romhalmaz-

— Az a célunk, hogy újat adjunk a közönségünknek, hogy komolyabb darabokat is bemutasunk. Ilyen megfontolásból vittük színre Illyés Gyula Bál a pusztán című művét, továbbá a Szerelmem, Elektrát, az Elveszett paradicsom című drámát. A műkedvelő egyesületben gyakori az ismétlés, kevés a darab, egymásnak adjuk őket, így megtörténik, hogy ugyanazt 10-15 egyesület is játsza. Ezt szeretnénk kiküszöbölni, mert akkor a vendégszerplések, a cserelátogatások is sokszínűbbek lesznek. Vendégségbe is eljárunk, a testvéregyesületekbe.

A klubélet nagyon mozgalmas. Mindenkit, fiatalot, öregot egyaránt szívesen fogadunk, s mert az egyesület összetétele is ilyen, úgy látom, jól érzi itt magát mindenki, azok is, akik csak beszélgetni jönnek, meg azok is, akik vállalják a többletet, hajlandóak szöveget tanulni, táncolni, muzsikálni, énekelni. (Most már a jelenről beszélek, a táncosokról, műkedvelő színjátszókról, a zenekarról.) Ma este a jubileumi műsorban egykori és mai amatőrök lépnek fel.

További sikeres munkát!

V. DARÓCZI JÚLIA

Rómeó és Júlia újragondolva a temerini Jáccunk Trupp előadásában

Klasszikus dráma modern megközelítésben a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozóján

A temerini Jáccunk Trupp társulata nyitotta meg a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XXIX. Találkozóját legújabb előadásukkal, a Rómeó és Júliával. Bár a klasszikus történet szinte mindenki számára ismerős, a temeriniak mégis tudtak újat mutatni. A különleges feldolgozást **László Sándor**, az Újvidéki Művészeti Akadémia tanára rendezte, aki így mesélt az alkotói folyamatáról:

„Ahhoz, hogy a szóban forgó darabot ne úgy közelítsük meg, mint a klasszikust, szükség volt két fiatal emberre – én már csak szerzőpárosnak hívom őket –, Gregus Lilla és Gusztov Endre negyedéves diákjaimra. Felkértem őket, hogy írjanak egy olyan Rómeó és Júlia történetet, ami nem szokványos. Arra kértem őket, hogy a végével kezdjék, és hogy a dadus és Lőrinc barát legyen a gerince ennek a cselekménynek. A többit rájuk bízom. Amikor megmutatták az elkészült anyagot, azt mondtam, hogy ez pont olyan, ahogy én elképzeltem.”

A darab dramaturgiai különlegessége, hogy a cselekmény az események lezárásával indul, majd visszatekint az okokra és az előzményekre. Ez a megoldás feszültséget teremt, hiszen a közönség már az elején tudja, mi történik a végén, mégis reménykedik a tragédia elkerülésében.

„Világéletemben imádtam az olyan történeteket, amelyeknek már az elején megtudjuk a végét. Ha igazán jól van megcsinálva egy ilyen mű, mindig él bennem a remény, hogy hátha mégsem kerül sor a tragédiára.”

A Jáccunk Truppan több csodálatos énekhang is van.

„Úgy gondoltam, hogy nagy kár lenne, ha nem vágnánk egy ilyen óriási mamutfenyőbe a fejszénket, mert itt hever előttünk ez a sok tehetséges fiatal.”

László Sándor már hét éve dolgozik a temerini társulattal. Az amatőr színjátszás fontosságáról szólva kiemelte:

„Kezdetben azt hittem, hogy azért fontos az amatőr színjátszás, hogy ebből tudjon szemezgetni a hivatásos színjátszás. Aztán rájöttem, hogy nem ez az igazi küldetése. A közönség nemcsak a hivatásos színházak előadásaira szeret járni, hanem imádja a saját amatőr társulatait is. Ezek az előadások közösségformáló erővel bírnak, és a helyiek sokkal inkább a sajátjuknak érzik őket.”

„Kezdetben azt hittem, hogy azért fontos az amatőr színjátszás, hogy ebből tudjon szemezgetni a hivatásos színjátszás. Aztán rájöttem, hogy nem ez az igazi küldetése. A közönség nemcsak a hivatásos színházak előadásaira szeret járni, hanem imádja a saját amatőr társulatait is. Ezek az előadások közösségformáló erővel bírnak, és a helyiek sokkal inkább a sajátjuknak érzik őket.”

A Jáccunk Trupp összetartó, vegyes korosztályú közösséggé kovácsolódott az évek során. László Sándor szerint a mostani produkció igazi mérföldkő a társulat életében, és a helyi közösség számára is maradandó élményt nyújt. A rendező bízik benne, hogy az előadást sokáig emlegetni fogják a településen.

Finna Izolda a dadus szerepében debütált. Nagy meglepetésére rögtön egy főszerepet bíztak rá.

„Egy kis szerepet szerettem volna, csak hogy kipróbáljam magam újra a színpadon. Nagyon meglepett, amikor tudatosult bennem, hogy ez a főszerep, és ráadásul egy elég kemény szerep. De nagyon megszerettem a dadus karakterét, és élveztem az alakítását. A felkészülés, az olvasópróbák,

a táncpróbák, a felvételek – mind hatalmas élményt jelentettek számomra. A többiek nagyon kedvesek és aranyosak voltak, nem éreztették velem azt, hogy új vagyok, és kilógok a csapatból.”

A dadus karakterének megformálásában az anyai érzések segítettek:

„Amikor olvastam a szöveget, tudatosult bennem, hogy a dadus úgy szereti Júliát,

akit nevel, mint a saját gyermekét. Anyaként ez nagyon megfogott, és úgy éreztem, hogy menni fog.”

Izolda számára különösen emlékezetes volt az első színpadra lépés.

„A főpróbán nem volt lámpalázam, de a bemutatón már igen. Az első fellépés nagyon jó volt, de most izgulok, úgy érzem, hogy tétje van az egésznek. A bemutató után sok pozitív visszajelzést kaptam, ez bátorít és motivál a jövőbeni szereplésekre.”

Júliát **Sziveri Éva** alakítja, akinek a próbafolyamat során teljesen újra kellett értelmeznie az általa formált karaktert.

„Eleinte finom, visszafogott hölgyként képzeltem el, de rá kellett jönnöm, hogy Júlia egy igen határozott és erős nő, aki olyan bátor lépéseket tesz meg, amiket kevesen mernének. Ebben a feldolgozásban nem a szerelmi szálon van a hangsúly, hanem inkább az emberi kapcsolatokon, azokon a dolgokon, amikkel mi is nap mint nap találkozunk.”

A produkció egyik különlegessége, hogy a darab több musicalelemet is tartalmaz, ami komoly feladat elé állította Évát. A „Szívből szeretni” és a „Júlia búcsúja” című dalok különösen nagy kihívást jelentettek a magas hangok miatt.

„Függetlenül attól, hogy az ember tud énekelni, ezek nehéz dalok. Fantasztikus élmény volt, hogy sikerült elénekelnem őket, és büszkeséggel töltött el, hogy a stúdiófelvétel is jól sikerült.”

Sziveri Éva hét éve tagja a Jáccunk Truppnak, és büszke arra, amit a társulat elért. A temeriniek folyamatosan érdeklődnek az előadások iránt, és nagy lelkesedéssel követik a csoport munkáját.

Rómeó szerepében **Óvári Dánielt** láthatjuk. Bár az éneklés közel áll hozzá, a musicalelemek színpadra vitele komoly próbatételt jelentett számára.

„A zene nem áll távol tőlem, de ötvözni a színészkedéssel teljesen más kihívás. A koreográfiák és a dalok összehangolása fizikailag és technikailag is megterhelő volt. Az elején káosznak tűnt, de ahogy haladtunk, minden a helyére ke-

rült. László Sándor külön figyelmet fordított arra, hogy minden mozdulat és énekrészlet a megfelelő helyen és időben legyen. Volt olyan próba, ahol csak a székek elhelyezkedését gyakoroltuk. Aztán külön a lépéseket, majd a jeleneteket. Végül minden összeállt, és varázslattá vált a színpadon.”

Dániel számára nem volt teljesen idegen a szerelmes karakter megformálása.

„Ez a második előadásom a társulattal, és az elsőben is egy hasonló szerepben voltam. Most már kicsit rutinosabban kezelem, de min-

dig lehet finomítani és fejlődni. A legnehezebb az volt, hogy a hitelességet megőrizzem, és az érzelmeket át tudjam adni.”

Óvári Dániel családi indíttatásból kezdett el foglalkozni színjátszással. Bár nagyszülei amatőr színjátszók voltak, ő maga csak később kezdte el értékelni ezt a világot.

„Gyerekkoromban nem voltam aktív ezen a területen, később azonban elkezdtem érdeklődni. A rendező keresett meg, és nem sokat gondolkodtam azon, hogy csatlakozzak-e. Azóta pedig már el sem tudom képzelni az életemet a csapat nélkül. Örömmel tölt el, hogy egy ilyen fantasztikus közösség része lehetek. Itt mindenki támogatja a másikat, és nemcsak produkciók születnek, hanem barátságok és élmények is. Már nem is kérdés, hogy a továbbiakban is szívesen elvállalom, ha megkérnek, hogy vegyek részt egy darabban.”

A próbafolyamat során László Sándor rendező segítségével különösen sokat jelentett a színészeknek.

„László Sándor egy fantasztikus ember, aki végig felismeri a helyzeteket, és irányítja a társulatot. Az ő profizmusa

és támogatása nélkül nem jöhetett volna létre ilyen előadás” – mondta hálával Dániel.

Móricz Éva

Ma a Találkozó színpadán

Nagy is, Becskerek is

A nagybecskerekiek a tavalyi operett után az idén egy kortárs vígjátékot tűztek ki a műsorukra. Könnyed műfaj, mondhatnánk, ha nem tudnánk, hogy a közönséget egyszerűbb megrikatni, mint megnevetetni. Spiró György kétszereplős darabja egyrészt egy házasság keserű drámája, másrészt sok pénz rövid története. Előbbit ismerjük, utóbbit csak reméljük.

Madách Amatőr Színház, Nagybecskerek

A Madách színház társulat 1952-től áll a nagybecskereki magyarság szolgálatában. Tevékenységük a legjelentősebb részét a tájolás képezi, külön figyelmet fordítva a szórványban élő magyarságra. Műsoruk igen változatos. Jelenleg három előadás szerepel repertoárjukban. A *Lili bárónő* operett-előadással, a *Prah* című vígjátékkal, valamint *A bankban nincsen betétem* című zenés kabaréval tájolódnak. Az utóbbi előadás színházuk és a muzslyai Petőfi Sándor Magyar Művelődési Egyesület közös produkciója.

A társulat eddigi díjai a Találkozón:

2005 – Ferenczy Ibolya-díjat ítéltek oda Kamarás Annamáriának a Karinthy Frigyes *Nyissa ki a száját!* c. előadás legjobb női főszerepéért

2006 – Szilágyi László-díj a Madách Amatőr Színház Ifjúsági Pódiumából Polyák Lászlónak Szigligeti Ede *Liliomfi* c. drámájában nyújtott legjobb férfi főszerepért

2014 – Szántó Róbert-díj a legszebb színpadi beszédért az Ifjúsági Pódiumból Csikos Dánielnek az *Éjfél tájt* című előadásból

2016 – A legjobb férfi mellékszereplő megformálásáért Nagy István-díjjal jutalmazták Balázs Györgyöt, a Madách Amatőr Színház tagját a *Szendrey Júlia* előadásban Trubeczkoj herceg szerepének megformálásáért

Madách Amatőr Színház bemutatja:

Spiró György: *Prah* (80')
Vígjáték

Rendezte: Jenovay Lajos

Fénytechnikus: Lackó Róbert

Díszlet: Lackó Róbert és Vlada Živin

Zene: Rontó Kata

Szereplők:

Nő – Rontó Márta

Férfi – Jenovay Lajos

„Ez itt a Rómeó és Júlia, nincs mit finomkodni”

Berobbant a szerelem Temerinbe

A Rómeó és Júlia musical a temerini Szirmai Károly MME Jáccunk Truppjának előadásában fergeteges sikert aratott, tapsviharral és éljenzéssel jutalmazta a közönség a XXIX. Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozója nyitó előadását. Méltó indítása volt ez a szemlének. A zsűri tagjai is elismerő szavakkal és gratulációkkal indították az értékelést.

Góli Kornélia elmondta, régóta követi a csapat munkáját, s véleménye szerint nagyon értékes és színes munka zajlik a Jáccunk Truppon belül, így ismét egy nagyszerű előadással álltak a nézők elé.

„Különböző műfajokban látlak titeket, s azt látom, hogy mindegyik jól áll nektek. Ami pedig különösen dicséretes, az a bátorság, amivel belevágtok minden új kihívásba, s nyúltok új műfajokhoz. S egyénekenként is látom a fejlődést, ami nagyon jó dolog. Külön kiemelném **László Sándort**, aki olyan szövegeket választ, melyekkel mindig eggyel tovább tud léptetni titeket.”

Ezután a szövegről, s a dramaturgiai munkáról beszélt, hiszen a Rómeó és Júlia történetet mindenki ismeri, megengedi tehát a szöveg, hogy hozzányúljanak.

„Örülök, hogy bátran nyúlt Endre (**Gusztony Endre**) és Lilla (**Greguss Lilla**) a szöveghez, s különleges megoldás, hogy a történet kiegészül a Dadus (**Finna Izolda**) és Lőrinc barát (**Elek István**) visszaemlékezésével, ez megbontja a lineáris vonalat, s az ő emlékezésükből ismerjük meg a sztorit” – mondta, majd ennek kapcsán megjegyezte, hogy fontosak a ritmusváltások egy-egy megszólalásnál. Egy-két helyen írta csak fel, hogy ez lehetne még erőteljesebb, de megdicsérte a kiszólásokat, ahol pedig ez jól működött. Arra biztatta őket, hogy bátran játsszanak ezekkel, hogy még csattanósabb legyen egy-egy váltás.

„A Dadus számára még friss az élmény, ezért belefér olyan dinamika is a játékába, hogy egyszer sír, majd a következő pillanatban jókedvűen mesél valamit, hisz ő magában is küzd az érzelmekkel, ez egy lehetséges terep további ritmusváltásokra is.”

Ezen a ponton **Mezei Kinga** vette át a szót, aki azzal indította értékelését, hogy a fesztivál első napján zavarba jött, s azt kérdezte magától hol is van ő tulajdonképpen, hisz bár

egy amatőr szemlén, mégis az volt az érzése, hogy profi színházi előadást néz.

„Nyilván fantasztikus csapat áll a hátatok mögött, élén László Sándorral, ami nagyon jó, öröm, hogy megadatik nektek, de sorolhatnám **Crnkovity Gabriellát**, aki a koreográfiát készítette, **Ondraschek Pétert**, aki a látványtervet, ott voltak mögöttetek a zenei munkatársak (**Klemm Dávid, Erős Ervin, Gusztony Endre**) s **Majoros Róbert** fényei, ez mind áldás.” A korábban Kornélia által említett ritmusváltásokhoz annyit fűzött hozzá, hogy ha megpróbálják azt a hőfokot elkapni, amilyen hőfokon éppen fejlődik a történet, s azt folytatják, akkor nem lesznek visszazuhanások. Kiemelte a csapat színpadi humorérzékét, amellyel, mint mondja, profikat meghazudtoló módon bánik mindenki.

„Rómeó (**Óvári Dániel**) és Júlia (**Sziveri Éva**) kettőse is nagyon jó, s mi most olyan dolgokat követelünk tőletek, mintha profikkal beszélgetnénk, de bátorítalak titeket, hogy merjétek a történetet még jobban követni tempóban és hőfokban. A három szolgát is kiemelném, s a Mercutiot játszó **Zelenka Mátét**. Máté, ismerünk már, nem is értem, miért nem vagy profi színpadokon, hisz minden alkalommal meglepsz. Olyan természetességgel létezel a színpadon, hogy megáll az ember esze” – tette hozzá Kinga, majd rátért az éneklésre. (Az éneket felvették, erre énekelnek rá a színészek élőben.)

„Elképesztően énekeltek mindannyian. Más-más énektechnikát hallunk, s belegondoltam

nekem személy szerint melyik esik jobban ebben az előadásban. Rómeó, azaz Dani hihetetlenül jól énekel, tökéletes musicales éneklést hallottunk tőle, a többiek egy természetesebb stílust hoznak, s az én ízlésemnek az jobban tetsző, de ez már kekeckedés, hiszen csodálatosan énekelsz Dani, ne érts félre. S az, ahogyan embert csináltál Rómeó karakteréből és mertél nem hőst játszani az számomra fantasztikus volt. Egy lecsupaszított, hibákkal rendelkező Rómeó voltál, ami nagyon tetszett. A csókoknál lehetnétek bátrabbak. Azt éreztem, hogy megy egyfajta színpadi finomkodás, de ez itt a Rómeó és Júlia, nincs mit finomkodni” – emelte ki Kinga, majd újabb dicsérő szavak következtek, ezúttal a koreográfiára vonatkozóan, szerinte maximálisan helytálltak ebben is, a színpadon jól működő embereket látott. Az üres színpad és a székkel megoldott térformák is tetszettek neki, külön kiemelte az erkélyjelenetet, s azt, hogy minden színész nagyon szépen beszél, nem volt olyan szó, amit ne értett volna, s mindenki természetesen létezik a színpadon.

Góli Kornélia ezen a ponton még megjegyezte, hogy bátran, természetesen, fegyelmezetten és szemtelenül léteznek a színpadon, amit nagyon élvezett. „A fegyelmezettség mindenkiben ott van, ezért emelem a kalapom előttetek. Senki nem vakargatja a fejét hátul, amíg a kollégának elől jelenete van. Amikor egy sorban ültök hátul mintegy falként, az olyan energiát lök előre a nézőnek, amivel lehet nem is vagytok tisztában” – kapták meg az újabb dicséretadagot.

Szabó Regina is gratulációkkal indított, mint mondta, profi produkciót látott, nagyon jól működő koreográfiákkal, jó színpadi jelenléttel, ami dicséretre méltó.

„Júliánál azt vettem észre, hogy a dalokban valahogy nagyobb töltettel vagy szerelmes, nagyobb az intenzitás, mint amikor a prózai szövegeket mondod. Ebből nyugodtan lehet átlopnia a prózába, hogy még több legyen a töltet ott is. Van az egyszerű közlésmód és a verses forma, s nagyon fontos, hogy minél érthetőbben, egyszerűbben közöljön a színész úgy, hogy mindenki értse, s ez szinte mindenkinek sikerült is. Arra lehetne még törekedni, hogy a monológból levenni egy kicsit a pátoszt, a verselési módot.”

Regina is kiemelte a magas színvonalú éneklést, olyankor vette észre, hogy fel van véve, amikor helyenként úgymond nem volt mögötte Dani, szerinte ebbe kell még raknia színpadi jelenléte és energiát, hogy tökéletes legyen. Rómeó és Tybalt párbaja szerinte kiváló volt, határozott és hatásos, Daninak azt javasolta ebből lopjon át máshová is.

„Nekem is tetszett az üres színpad s az, hogy mennyi csodát lehet művelni székekkel, s mi mindenné változhatnak. A dalok valami elképesztőek, nagyon profi szinten vagytok, én nem tudnék ilyen szépen énekelni. A váltásoknál én is azt éreztem, hogy ha egy kis tempó van neki adva, vagy egy íven keresztül megy, akkor sokkal jobban megyünk mi nézők is a sztorival. Nyilván dramaturgiailag meg van keverve a történet rendesen, de ha ott van a fejetekben mindennek az átgondolt íve, hogy honnan hova jutunk, akkor a váltások még pontosabbak. A színészi közlésmódon lehet még egy kicsit dolgozni, de ezek már nagyon apró kötekedések, hisz a karakterét mindenki szépen tartja és vezeti, ezért javaslom, hogy ezeken belül bátran játszadozzatok még” – fejtette ki Regina, majd ő is kiemelte a szép szövegmondást, illetve Zelenka Mátét, akinek szerinte nagyon jól állt a karaktere, behozott egy humoros oldalt, ahogy a szolgálk triója is.

„Az ordítás, a düh Rómeónál szerintem nagyon jól működik, nagyon alá van támasztva” – mondta Regina, melyre Kinga megjegyezte, számára pedig a kevesebb néha több elv működött volna, hisz ő néhol sokallotta.

Regina még megjegyezte, hogy akármenyire is hatásvadász az előadás vége, nagyon ütősre sikeredett, hozzá elért az üzenete.

A véleményezés végén Kinga arra volt kíváncsi, mi volt a csapat reakciója, amikor László Sándor előállt az ötlettel, hogy a Rómeó és Júlia című musicalt készítik. Természetesen nem ijedtek meg, hisz tudták, jó kezekben vannak, s a csapat tele van különböző műfajból (népzene, pop, rock, kórus) érkező nagyon jó énekesekkel, akik ezt meg tudják csinálni.

A zsűri ezzel mondattal zárta a beszélgetést, amivel én sem tudnék nem egyetérteni:

„Ezzel az előadással feltettétek a léceket, de rendesen.”

Szerda Zsófi

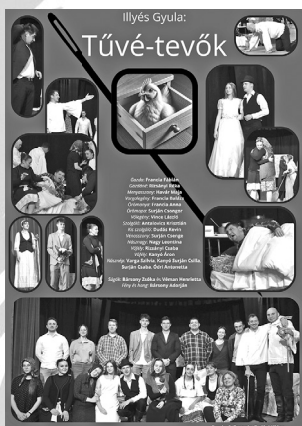
Holnap a Találkozó színpadán

Triplázunk, hurrá!

Lehet egy csodapatikában varrótűt kapni? Hopp, nem. A Chod-vidéki bandzsa völegény táskájában van-e valamilyen orvosság? Hopp, ez sem. Zsugori fizet-e a gyógyszerárban, és időben törleszti-e az albérletét? Jaj, ez sem. Az én vétkem, bevallom, de három előadás kerül sorra holnap; több a soknál, azt mondom, de még szerencse, hogy edzésben vagyunk!

Április 5., szombat, 15:00

József Attila Művelődési Egyesület, Szilágyi Mosoly Amatőr Színjátszó Csoport
Illyés Gyula: *Tűvé-tevők* (70')
Vígjáték
Rendező: Francia Gyólai Klára

Az előadásról: A *Tűvé-tevők* (1953) egyfelvonásos parasztkomédia, amelyben a falu két leginkább módos gazdájának a gyermekeit akarják összeházasítani a szülők, de az egyik gazdánének elvész a tüje, amivel az esküvőre az ura szakadt nadrágját akarja megvarrni. A lázas túkeresés sok komikum forrása, mert a nagy keresésben kiderül, hogy a gazdag Zsugoriak nem egy dolgot éppen leendő nászuktól loptak el az idők folyamán. A megbántott násznép elvonul, a Zsugori gazdáné pedig a gazdag hozományt siratva huppan le a kanapéra, egyenesen bele az eddig nem talált tübe. Az ötletekben bővelkedő, vidám játékban a népmesék örök törvénye szerint marad alul a zsarnok Zsugori, s felszabadulva a maguk útját járják a fiatalok.

Április 5., szombat, 17:30

Kéz a Kézben Értelmi Fogyatékosok és Segítőik Civil Szervezete, Zenta
Lázár Ervin-Csontos Bata Márta:
A csodapatika (60')
Mesejáték
Rendező: Csontos Bata Márta

Az előadásról: A *csodapatika* című zenés-táncos mesejátéknak a felnőttek számára is van üzenete. A törté-

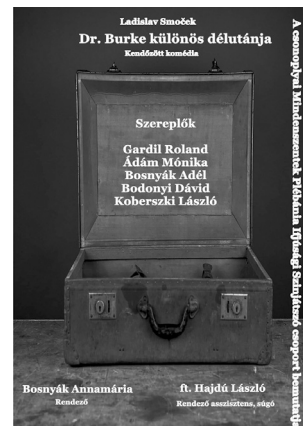
net egy patikáról szól, ahol nem mindennapi gyógyszerek vehetők meg, hanem olyan lelki betegségek, rossz tulajdonságok ellen lehet orvosságot kapni, mint az önzőség, kapzsiság, rosszindulat, lustaság, irigység... A bonyodalom akkor kezdődik, amikor mindenki valaki másnak szeretne gyógyszert venni, a férjének, anyósának, apósának, szomszédjának és nem saját magának...

Április 5., szombat, 19:00

A csonoplyai Mindenszentek Plébánia Ifjúsági csoportja
Ladislav Smoček: *Dr. Burke különös délutánja* (90')
Kendőzött komédia
Rendező: Bosnyák Annamária

Az előadásról: Outechova asszony végre férjhez adja negyvenéves lányát, Svatavát egy Chod-vidéki bandzsa mészárosához, Václavhoz. De erről nem értesítette a nyaralásból váratlanul hazatérő dr. Burkét, albérlőjüket, aki a kiebrudalástól való páni féltelmében meglehetősen furcsa tettekre ragadtatja magát. Miért kell dr. Burkének kiköltöznie albérletéből? Tichy kolléga valóban csak azért az értékes könyvért jött? Svatava kisasszony, a negyvenéves béka, aki percről percre fiatalabb, miért olyan randa? Kinek a vére szárad a menyasszonyi fátylon? Miért aranykezü Outechová asszony? Mi van Burke úr bábszínházában? Mi lapul a Chod-vidéki bandzsa völegény táskájában? No és a kulcs? Becsületes dolog álkulcsot használni? És hány hullá van összesen?

Megtudjuk ebből a furcsa, fanyar krimikomédiából, amelyben senki nem azt mondja, amit akar, vagy amit gondol. Mindenki titkolózik...

Dr. Káich Katalin professor emerita

Dr. Samu János egyetemi tanárnak a Magyar Tannyelvű Tanítóképző Karon elmondott búcsúbeszédét, valamint dr. Novák Anikónak, az újvidéki Magyar Tanszék tanárának megemlékezését közöljük dr. Káich Katalin tanárnőről.

Tisztelt Egybegyűltekt!

Önökhöz fordulunk, mert a sors? élet? Is-ten? számunkra hirtelen, és ezért kivédhetetlenül traumatikus döntése kapcsán egyebet nem tehetünk, felkészületlenül ér bennünket a hiány, a valódi címzett hiánya, annak belátása és legmélyebb átélése, hogy legelőször, még mielőtt bárkihez is szólnánk, intézményünk egyik alapítójától kell elköszönnünk. Személyesen tőle, még minden megnyilatkozás előtt.

Az elköszönés, amiként az attól elválaszthatatlan, de attól mégis különböző reprezentatív megemlékezés kegyelet, kötelesség és protokoll kérdése is, egyiket sem kívánjuk mellőzni, mindhárom tekintetében súlyos és kínzó a felelősségünk.

Ehhez a három regiszterhez, a méltóság-teszteljes protokoll feszes koturnusáéhoz, a kultúránk tragikus halálképe értelmében kivédhetetlenül szomorú kötelességéhez, és a hitetlen döbbenet után fellobbanó gyászunka fájdalomáéhoz tehát, három immáron lehetetlen megszólítás tartozik:

Az elsőéhez, hogy „Tisztelt dr. Káich Katalin professor emerita!”, a másodikéhoz, hogy „Kedves Tanárnő!”, a legvégső pedig ezeknél egyszerűbb, annyi csak, hogy „Drága Kati!”

Ha megengedik, ennek az utolsóknak szellemében járunk el, mondanám, hogy ezzel szeretnénk kezdeni, miközben tudjuk, hogy ez sem szeretet, sem választás kérdése, leginkább gyöttrő tehetetlenségé, olyané, amely természete szerint valami elkésettség-érzésből, valami egyszerre lehetetlen és szükségyszerű utólagosságból fakad föl. Jó lenne könnyebben eligazodni benne, valami segítségre, támaszra találni, ami egyébként éppen Te lennél, Kati, ha nem jött volna közbe ez a világtársaidhoz képest is különösen távolinak tetsző utazás; vagy csak önzőség a részünkről, hogy személyesen Tőled szeretnénk újra hallani, amit pedig megtanultunk és biztosan tudjuk is, és itt most mindössze alkalmazni kéne, csak nyomorúságosan nehéz.

Mondanád (vagy mondod?), hogy nincs itt semmiféle hiány, ha elég érzékenyek vagyunk, és mondanád egyik mesterreddel, Hamvas Bé-

Fotó: Magyar Szó

lával, hogy „Azt, amit mi érzéki tapasztalásnak nevezünk, az az elvesztett, közvetlen tudás helyén keletkezett. Az ember azért lát, mert vak, és azért hall, mert süket. Amit érzéki tevékenységnek nevezünk, az az érzékek ájulása, csupa feledés, távolság és eltemettség” meg talán, hogy „A dolgok nem kívül kezdődnek, hanem belül, és nem alul, hanem felül, és nem a láthatóban, hanem a láthatatlanban”.

Ilyenféleképpen esetleg kezdődik most valami, furcsa vajákos célféle ez, amely radikálisan különbözik attól, amit végnek szokás gondolni, és a lezárulás képzetét, az elmúlást társítani hozzá, hiszen nagyon jól tudod, és nekünk is megtanítottad, hogy (a pontosság kedvéért hadd idézzek ismét): „Nem akkor érsz célhoz, ha mindent kimerítettél, hanem ha megtaláltad a kimeríthetlent”.

Ennek értelmében olvassuk a múlt héten elhangzott, többször elmondott szavaidat, miszerint megígérte valaha Neked egy mély

tekintetű, különösen fogékony lélek, talán látó is volt, hogy addig nem távozol, míg minden kérdésre választ nem kapsz. Olyan ez, mint az identitáskeresés rád jellemző dinamikus módja, aminek könyvet is szenteltél, nem az elrendezés, a maradás vagy érkezés, a csendbe hajló megoldás nyugalma, hanem a kimeríthetetlenhez igazított lélekszárnyalás, valami olyasmi, ami erősebb mindennél, ami tömör és szilárd, valami olyasmi, ami onnan származik, ahol Te most vagy, és ahová a fájdalomunk sem követhet.

Felbecsülhetetlen értékű és nehezen főlérhető méretű az a korpusz, amit kultúra, hagyaték, színjátszás, Európa, megkülönböztetetten Zombor, nemzet és emlékezet témakörei tagolnak, mindaz, amely a fogalmi gondolkodás területe, és amelynek segítségével egyébként ezekben a sorokban is a magunk számára iránymutatásod szerint vigaszt keresünk.

De ebben a regiszterben, a harmadikban, a legcsendesebben, amelyben a rángatózó szív túldörömböli az általad némelykor oly emlékezetes gyanúval kezelt fogalmiságot, itt most egy pillanatra félretéve a rögzített életművet, az jut eszembe, hogy „Az etruszkok asszonyaik sírkövére virágot faragtak, se nevet, se mást, se kort, se rangot. Mit mond a sírkő? Aki itt fekszik, virág volt, élni tudta azt, amit a bölcsek csak gondolni”.

Hogy is fogalmaztál bogyfákról, gyermekorról, gyökerekről és alapokról töprenkedve egy nyilvános beszélgetésen?

„A meglévő alap, mindaz, amit Zomborból hoztam, az folyamatosan bővül, tágul. Amíg le nem hunyom a szemem, addig ennek az identitásnak a milyensége (és nem a minősége!) az a mód, ahogyan megnyilvánul nálam ez a kérdéskör, az egy állandó folyamatnak a története (...) A könyv szövegeiben egészen biztosan fellelhető a tanítói gesztus, hiszen ez a hivatásom, továbbá volt egy fantasztikus tanárom, B. Szabó György. Ő csodálatos ember és tanár volt. Előadásai alatt repültünk, »fölemelt« bennünket. Azt kértem a Jóistentől, ha tanár leszek, és lesz akár egy diákom, akinek azt jelentem, amit a tanár úr jelentett nekem, akkor már nem éltem hiába”.

Még ha nem is tudhatja pontosan senki, mit jelentett Neked a Tanár Úr, legalább egy biztosan van. Legalább egy – intézményi ilyen diák, maguk is tanárok, drága Kati, akiket fölemeltél, és akik most jó utat kívánnak Neked!

Dr. Samu János,
a szabadkai Magyar Tannyelvű
Tanítóképző Kar tanára

In memoriam Káich Katalin

Ha egy szóval kellene jellemeznem Káich Katalint, az minden bizonnyal a derű lenne. Halálhírét olvasva tudatosodott ez bennem, oda a derűje, gondoltam magamban megrendülve, miközben még mindig nem tudtam elhinni, hogy amit látok magam előtt a képernyőn vibrálni, az a valóság.

Dr. Káich Katalin 1943-ban született Zomborban, ahol általános és középiskolai tanulmányait is folytatta. 1965-ben szerzett egyetemi oklevelet tanszékünkön. 1973-ban az ELTÉ-n doktorált, majd 1978-ban az újvidéki Bölcsészettudományi Karon védte meg nagydoktori értekezését Szabad líceumok Bácskában és Bánátban címmel. Szülővárosában dolgozott tanárként, később levéltárosként, ez utóbbi tapasztalata nagyban meghatározta kutatásait. 1972-től az újvidéki Hungarológiai Intézet munkatársaként dolgozott, az Intézet megszűnése utána pedig a Bölcsészettudományi Kar Magyar Nyelv, Irodalom és Hungarológiai Kutatások Intézetének tudományos kutatója (1978-tól), majd tudományos tanácsosa (1990-től). 1992-ben kapott egyetemi tanári kinevezést az Újvidéki Egyetem Bölcsészettudományi Karán. 2006-ban a Magyar Tannyelvű Tanítóképző Kar első dékánja lett. 2008 és 2010 között a Szegei Tudományegyetem Juhász Gyula Pedagógiai Karának, 2010-től pedig tanszékünk vendégtanára volt. 2011 októberében vonult nyugdíjba. 2012-ben az Újvidéki Egyetem szenátusa professor emeritus címet adományozott neki.

Tudományos érdeklődésének középpontjában a színművészet állt, részletesen ismerte és ismertette szülővárosa, Zombor, Újvidék, Zenta, Nagybecskerek és Szabadka magyar nyelvű színjátszásának történetét. Átfogóan foglalkozott a délszláv és magyar irodalmi, kulturális kapcsolatokkal, a délszláv drámairodalommal a vajdasági magyar színpadokon. A történeti áttekintések mellett egyéni életutakra is koncentrált, könyvet írt a kétszeres Kossuth-díjas színművész, Somlay Artúr pályakezdéséről, aki az 1900-as évek elején Zomborban is színpadra lépett, a vajdasági magyar színjátszás nagyasszonyáról, Romhányi Ibiről, valamint fiatalon elhunyt férjéről, Bambach Róbert rendezőről.

Másik nagy szerelme szülővárosa, Zombor volt, Zombor művelődéstörténetének fejezeteit több könyvében is megírta, utolsó, még kiadás előtt álló nagy munkája is e városhoz kötődik.

Nem lenne teljes a róla alkotott kép, ha nem említenénk utazásait, melyeket esszéiben, valamint a Kilátóban megjelent Útközben

sorozatában és a Családi Kör számára írt Szélgjegyzetek mindennapjainkról című rovatában is megörökített egyéb élményeivel együtt. Utazásainak helyszíneire való viszonyát és világnézetét kiválóan szemlélteti úti jegyzeteit tartalmazó kötetének címe, *Otthon a nagyvilágban*. A valós földrajzi utazások mellett a lélek útjain is otthonosan mozgott, spirituális szemlélete átsüt tudományos munkáin is.

Művelődéstörténeti, színházstudományi és intézményépítési tevékenységéért számos díjat kiérdemelt, köztük a Vajdasági Színházi Múzeum Életműdíját, a Magyar Köztársaság Érdemrend Lovagkeresztjét, a Vajdasági Egyetemi Tanárok és Kutatók Egyesületének Életműdíját, valamint az MTA Arany János-érmét.

Dr. Káich Katalin professor emerita egyetemi tanárom volt a kétezres évek elején, magyar történelmet és művelődéstörténetet tanított nekem. Így elsősorban tanítványként búcsúzom most tőle. Élénken él bennem a mai napig szenvedélyessége. Sokszor ismételte, hogy minden mindennel összefügg, és a „minden Egész eltörött” perspektívájából nem lehet megérteni a lényegét, a történelmi folyamatokat. E tudás birtokában a ma eseményei sem lepnek meg bennünket, látjuk a bennük munkáló törvényszerűségeket a távlatban való gondolkodás képességének köszönhetően.

Több interjúban is beszélt arról, hogy diákjai gyakran kérdezik, mindig mosolyog-e, és hogy tudja ezt megvalósítani. Ezen kérdésekre ő rendszerint azt válaszolta, hogy igen, mindig mosolyog azóta, mióta eldöntötte.

Hallgatókként mit sem tudtunk magánéletéről, csak azt láttuk, hogy belibben az órákra, és mesél, mesél. Néha nem a szigorú értelemben vett tananyagról, de ha minden mindennel összefügg, akkor mégsem tért el annyira a tárgytól.

A mai napra készülve, olvasgatva műveit, a vele készített interjúkat, többször is szembe találok azzal a történettel, amit szívesen mesélt nekünk is. Fel tudom idézni a hangszínét, hangsúlyát, mimikáját. Szinte szóról szóra ugyanígy mesélte nekünk is, ahogyan *Jelenbe áthajló múlt* című kötetében olvasható. Azt hiszem, örülne annak, hogy most felidézzük:

„Néhány évvel ezelőtt úgy adódott, hogy egy utazási iroda kínálatában szerepelt a Bajkál-tó és környéke, s a programban benne volt az ottani sámánnal való találkozás lehetősége is. Akkor még nem volt divat a sámánok, táltosok újrafelfedezése, de számomra, aki művelődéstörténetet tanítottam az újvidéki Bölcsészkar Magyar Tanszékén, s az egyik

tanítási egység éppen a nomád népek kultúrája volt, nos tehát ez a tény, mondanom sem kell, döntően befolyásolta úti célom megválasztását, hiszen nemzetem majd kétezer éven át a nomád népek kultúrájának szellemében alakította a maga egyéni és sajátos nemzeti tudatvilágát. Ez az utazás életem egyik meghatározó és sokatmondó találkozását tette lehetővé. Ugyanis a burjátok sámánja, aki nagyapjától örökölte a képességeket, amelyek predestinálták őt erre a több ezer éves státuszra, amikor megtudta, hogy magyar vagyok, átölelt és szerb utastársaimnak kinyilvánította: ez a hölgy pedig a testvérem. Megérni azt, hogy szülőföldemtől több ezer kilométer távolságra kerülve, valaki testvérenek nevezzen, a legfelelősebb érzések egyike volt életemben. Egy pillanat alatt könnybe lábadt a szemem, majd az jutott eszembe: vajon otthon, szűkebb, de tágabb pátriámban is, hányan tudják, hogy kik a burjátok, s miért nevezett engem testvérenek a sámán. Én tudtam, hála azoknak a művelődéstörténeti ismereteknek, melyeket a kulturális emlékezet őrzött meg számunkra. Megtapasztalhattam tehát a népeket együvé tartó hagyományok életre vezető erejét. A burját sámán számára a magyar, bárhonnan is érkezzék, testvér. A testvér pedig azt jelenti, nem vagy egyedül a világban.”¹

Talán ez az élmény is hozzájárult ahhoz, hogy személyes tragédiája ellenére végső soron szerencsésnek tartsa magát. *Tradíció és változtatás* című esszéjében vallott arról, hogy „a változásoknak egy olyan korában adatott meg élnem, amikor az ember közelebb kerülhet az emberi létezés értelméig, megfejtéséhez, természetesen nemcsak a megtestesülés, de mindenekelőtt a szellemi szintű megnyilvánulás síkján történő átalakulások lassú folyamatának az összefüggésében”.² Úgy vélte, hogy a megszokottól eltérő viszonyulása, valamint a nézőpontváltás képessége révén érezhette magát szerencsésnek a szerencsétlen körülmények ellenére is. Sok mindent tanulhattunk tőle, a többi között ezt a viszonyulást is. Köszönjük!

Derűjét sosem feledjük.

Nyugodjék békében!

Dr. Novák Anikó,
az újvidéki Magyar Tanszék tanára

¹ Káich Katalin: Az összetartozás több ezer éves szellemi örökség birtoklásával is azonos. In *Jelenbe áthajló múlt*. Életjel, Szabadka, 2017, 12.

² Káich Katalin: *Tradíció és változtatás*. In *Jelenbe áthajló múlt*. Életjel, Szabadka, 2017, 3.

Felléptem a színházban

Kiskoromban mindig arról álmodtam, hogy színésznő leszek. Anyum egyik nap azzal várt haza, hogy beíratott egy színjátszó csoportba, a Színes Szilánkokba. Nagyon boldog voltam, és jól megölelgettem, megpuszilgattam őt. Több előadást csináltunk azóta, most viszont ki kellett választanom egy különleges alkalmat.

Temerinbe jöttünk, az egyik kedvenc darabommal, az Alíz Csodaországban cíművel. Azért volt ez picivel másabb, mert nem olyan gyerekek és felnőttek jöttek, akiket nem ismerek, hanem iskolám tanulói jöttek 4-8. osztályig. Általában nem szoktam annyira félni a színdarab előtt, viszont akkor nem így volt. Rettegtem, és jöttek a rossz gondolatok, mi lesz, ha elrontom. Mindenki azt fogja gondolni, hogy röhejes vagyok. Ki fognak nevetni. Megszégyenülök mindenki előtt. Mindig van pár ilyen hang a fejemben, de valahogy hangosabbak és hangosabbak lettek, ahogy közeledtünk az előadás kezdetéhez. Beengedték a nézőket, és ahogy megpillantottam pár ismerős és számomra kedves személyt, rögtön megnyugodtam, és tudtam, minden rendben lesz. Elkezdődött a színdarab, én pedig a takarás mögött izgultam.

Aki még nem szerepelt színpadon, az nem tudja, milyen érzés a takarás mögül kisétálni és aggódni azon, hogy biztosan azt a szöveget kell-e mondanom. Nem tudják, milyen ott állni és érezni az adrenalin, amely átjárja a testet. Azt sem tudják, hogy milyen a színpadon lenni és nem érezni semmi bajt, fájdalmat vagy problémát, ami valaha történt velünk. Én ajánlani tudom, hogy legalább egyszer próbálják ki.

Előadtuk a darabot, és óriási tapsot kaptunk. Rögtön, miután vége lett, ahogy tudtam, odaszaladtam a barátnőimhez, akik megölelgettek és gratuláltak. Hálás vagyok, hogy ilyen jó barátnőim vannak. Amikor hazaértem, akkor sok szép üzenet várt, ennek is nagyon örültem.

A végén arra jutottam, hogy nagyon szeretnék a jövőben is a színházban fellépni és szerepelni, mert nagyon közel áll a szívemhez és tudom, hogy a kicsi énem nagyon büszke lenne rám. Egy-egy jól sikerült előadás után rájövök, hogy megérte a sok gyakorlás és a mindennapi próbák.

Erős Hanna 7.b

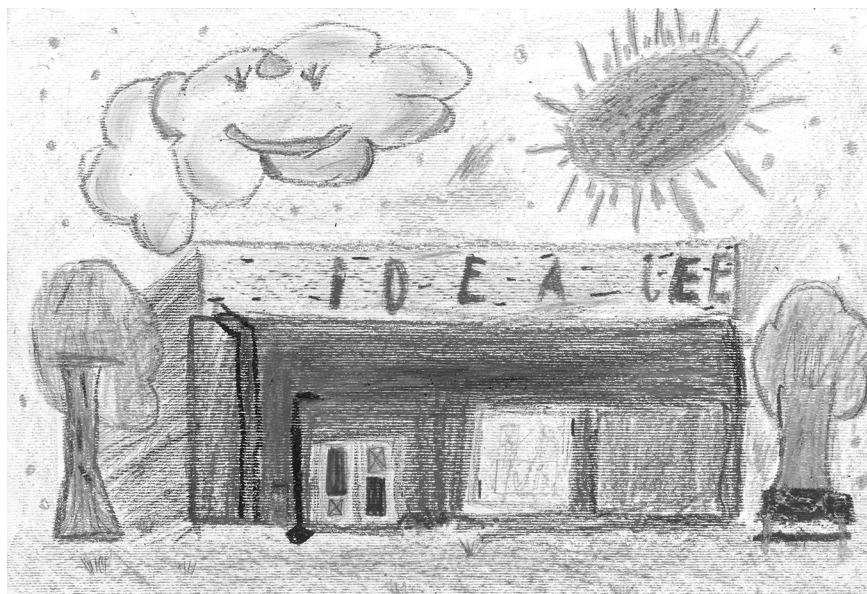
Kókai Imre Általános Iskola, Temerin

Darázs Diana 4.a

Népviselő

Kókai Imre Általános Iskola, Temerin

Matuska Egon 2.c

Kedvenc üzletem
Kókai Imre Általános
Iskola, Temerin

Az elmúlt két évben az előzéseknek nagy sikere volt: kulisszatitkokat tudhattunk meg a rövid videókból. Kövessenek bennünket most is, Topolya és Nagykikinda után Temerin sem maradhat ki a buliból. Ez Önökre is vonatkozik: le ne maradjanak! TikTok helyett ezúttal az Instagramon pillanthatunk be a kulisszák mögé. Lássuk, az idén kinek köszönhetjük az élő adásokat!

Tóth Emőke vagyok. Egyetemista az Újvidéki Egyetem Mezőgazdasági Karán, de széles körű érdeklődésem miatt sokszor más utakra is tévedek. Így például a Temerini Újság egyik fiatal munkatársa lehetek: az újság online oldalai az én felelősségem jelenleg, illetve hétről hétre írásokkal is gazdagítom a hetilapot. Ahogy a média családban örökölt tevékenység, így a színház szeretete is. Még kislányként ismerkedtem meg az előadások csodáival, azóta pedig rendszeres látogatója vagyok a településünkhöz közel megtartott színdaraboknak. A Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozója pedig nem idegen számomra, ugyanis diákzsűriként végignéztem már az előadás-sorozatot két évvel ezelőtt is. Mindenkinek bátran ajánlom, aki teheti, támogassa az amatőr színjátszókat jelenlétével, és kövesse a Szirmai Károly Magyar Művelődési Egyesület online oldalait, hiszen betekintést nyújtunk a színpalák mögé is.

A XXIX. Találkozó szakmai zsűrije

Dr. Góli Kornélia

dramaturg, egyetemi tanár

1981-ben születtem Szabadkán. A Veszprémi Egyetem Tanárképző Karának színháztörténet szakán végeztem el a tanulmányaimat. Posztgraduális tanulmányokat folytattam a Szegedi Tudományegyetem – Juhász Gyula Pedagógusképző Kar – rendezvényszervező szakán, ezt követően pedig a Szegedi Tudományegyetem Irodalomtudományi Doktori Iskolájában. 2006 és 2008 között az Újvidéki Színház *Teátrum* című folyóiratának szerkesztője voltam. Színházi munkáimért 2021-ben Szabadka város képviselő-testülete Dr. Bodrogyvári Ferenc-díjjal tüntetett ki. Jelenleg az Újvidéki Művészeti Akadémia tanára vagyok.

Dr. Mezei Kinga

Jászai Mari-díjas rendező, színész, a Zentai Magyar Kamaraszínház művészeti vezetője

1976-ban születtem Zentán. Az Újvidéki Művészeti Akadémia színész szakán szereztem diplomát. 1999-től 2004-ig az Újvidéki Színház társulatának a tagja voltam, amelyben színészként és rendezőként tevékenykedtem. Rendezői munkásságomért Magyarországon 2003-ban Jászai Mari-díjat kaptam. 2004-ben a budapesti Bárka Színházhoz szerződtem, majd 2011-ben tértem vissza hazámba. 2015-ig a szabadkai Kosztolányi Dezső Színház színművészeként tevékenykedtem, ezt követően az Újvidéki Színház művészeti vezetője voltam. 2019-ben doktoráltam az Újvidéki Művészeti Akadémia Doktori Iskolájában. Rendezéseimmel Újvidéken, Szabadkán, Zentán, Belgrádban, Budapesten, Zalaegerszegen, Debrecenben, Kolozsvárott, Marosvásárhelyen, Sepsiszentgyörgyön találkozhatott a közönség.

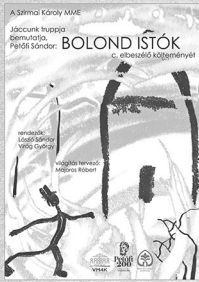
Szabó Regina

szabadúszó színész

Szabó Regina. Regi. Csókai származású. 2024-ben végeztem az Újvidéki Művészeti Akadémia drámai szakán. Jelenleg szabadúszó vagyok. Legfontosabb szerepeim: Pintér Béla: Szutyok című előadásból Rózi megformálása, a kikiáltó a Kazimír és Karolinából (Tanyaszínház) és az Újvidéki Színházban bemutatott III. Richárdból Lady Anna karaktere. 2024 márciusában pedig bemutattam a monodrámámat, az Egyasszonyt.

Temeriniek a színháztalálkozón

Szereplők:
 Gyuga Alisza
 Popovics Ildi
 Székely Éva
 Sipos Réka
 Szabó Dianna
 Horváth Nikolett
 Nemes Edina
 Szabó Zsuzsanna
 Zelenka Máté
 László Attila
 Jankovics-Bocskovity Éva
 Tóth Váncsok

Rendezők:
 László Sándor
 Virág György

Világítás tervező:
 Májtoros Róbert

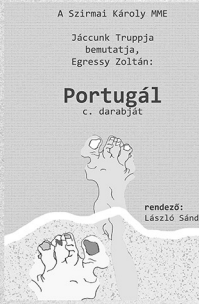
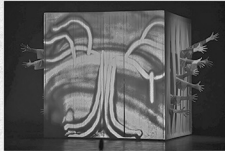
Bemutató:
 2023. máj. 16.
 vasárnap, 17.00
 színházterem,
 Temerin

Díjak:

- Szántó Róbert-díj a legszebb színpadi beszédért: Jankovics-Bocskovity Éva
- A legjobb összjátékért járó díj
- A Zentai Magyar Kamaraszínház különdíja – vendégjátékszási lehetőség
- Különdíj az előadásban nyújtott alakításért: Sziveri Éva

Vajdasági Magyar Amatőr Színháztalálkozó XXVII. Találkozója, TOPOLYA (2023)
 Petőfi Sándor:
Bolond Istók
 Rendezők: László Sándor, Virág György

Szereplők:
 Mészai Sziveri Éva
 Becs: Óvári Dániel
 Kocsmszros: Sziveri Béla
 Retek: Samu Dávid
 Pap: László Attila
 Csipesz: Varga Flórián
 Asszony: Nemes Edina
 Sátán: Zelenka Máté
 Feleség: Gyuga Alisza

rendező:
 László Sándor

rendezőasszisztens:
 Kókai Anna

díszlet:
 Szabó Dianna

plakát:
 Jankovics-Bocskovity Éva

kézműves:
 Májtoros Róbert

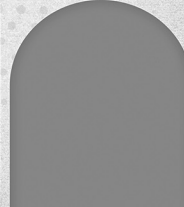
hangmérnök:
 Horváth Zsolt

Vajdasági Magyar Amatőr Színháztalálkozó XXVIII. Találkozója, NAGYKIKINDA (2024)
 Egressy Zoltán:
Portugál
 Rendező:
 László Sándor
 Rendezőasszisztens:
 Kókai Anna

Díjak:

- Szántó Róbert-díj a legszebb színpadi beszédért: Jankovics-Bocskovity Éva
- A legjobb összjátékért járó díj
- A Zentai Magyar Kamaraszínház különdíja – vendégjátékszási lehetőség
- Különdíj az előadásban nyújtott alakításért: Sziveri Éva

Impresszum

Súgó – a Vajdasági Magyar Amatőr Színháztalálkozó XXIX. Találkozásának színlapja • Kiadja a temerini Szirmai Károly Magyar Művelődési Egyesület, a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség • A fedőlapot Pál Anikó tervezte Gergic Ena munkája nyomán • Tördelőszerkesztő: Pál Anikó • Szerkesztette: Berkó Csuvárdity Tamara és Hernyák Zsóka • Munkatársak: Berkó Csuvárdity Tamara, Hernyák Zsóka, Szeles Anita, Döme Szabolcs, Sutus Áron, Kormányos Katona Gyöngyi, Csanádi Jázmin, Törteli Anna, Lévay Dávid, Nagy Karina, Szerda Zsófia, Erdélyi Lenke, Kocsis Tímea, Ádám Csilla, Móricz Éva, Tóth Dianna • Korrektor: Bartuc Éva • A rendezvény megőrkítéséért felel: Dukai Dávid • 2025. április 4., Temerin